

medgik lang Tid med en Reise fra Bornholm til det øvrige Danmark eller Østasien i Sverig, men dels ogsaa den særlige, at vi, som bekendt, den Gang disse Lovbestemmelser udkom, var i Krig med England, og at der eksisterede en engelsk Blokade, som ligeledes til sine Tider kunde gjøre Forbindelsen mellem Bornholm og det øvrige Rige vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Jeg siger derfor, at disse særegne Grunde, som den Gang foranledigede, at man gav den aparte Regel for Bornholm, som ikke gjælder for det øvrige Land, ikke længer ere tilstede. Der er ikke længer nogen særlig væsentlig Forskjel paa Vægheden i Kommunikationen mellem Kjøbenhavn og Bornholm og Kjøbenhavn og de øvrige Dele af Landet, ja man kunde vel sikkert ogsaa nævne forskellige andre Der, for hvilke Forbindelsen er endnu vanskeligere end for Bornholm. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at for saa vidt en af de ærede Talere, der have havt Ordet i Dag, gjorde gjældende, at Forskørbene undertiden kunne bevirke, at der ingen Forbindelse er mellem Bornholm og det øvrige Land, og derved hentede en stor Betænkelighed ved at gaa ind paa den Medsættelse af Appelfristen i Politisager, som maatte blive Følge af denne Lovs Indførelse for Bornholms Vedkommende, saa har denne Betænkelighed ikke stort at betyde. Thi det er jo bekendt nok for Alle og Enhver, at selv om disse Frister ere udløbne, saa gives der med Væghed Opreisningsbevilling, altsaa Bevilling til at appellere alligevel, naar der kan paavises nogetsomhelst rimelig Grund dertil, og at noget Saadant som det, at Fstransport bevirker, at Posten ikke kommer over, altid vil blive anset for fuldstændig tilstrækkelig Grund til at meddele Opreisningsbevilling, derom er der ingen Tvivl. Intet Menneske kommer altsaa til at lide Urret paa den Maade, som det blev antydet af den ærede Taler, for saa vidt man ikke selv vil. Den Gang, Sagen var fremme i Landsthinget i forrige Samling, blev der forøvrigt i Særdeleshed gjort gjældende, at der kunde være pekuniære Betænkeligheder for Bornholm ved at inkludere sig paa Sagen. Jeg maa tilstaa, at selv om det bevises, at denne Forandring kunde koste Amtsfonden paa Bornholm nogle hundrede Kroner, saa forekommer dette Hensyn mig dog allfor smaaligt til at kunne øve nogen Indflydelse ved en Sag som denne. Det, at en saadan lille Forbød kunde have, forekommer mig ikke at være Noget, man bør lægge Vægt paa, og det har det bornholmske Amtsråd jo heller ikke gjort, thi, efter at være blevet hørt i Anledning af de Bemærkninger, som fremkom i Lands-

thinget i Fjor, udtalte det netop, at det ingen Grund fandt til at modsætte sig Forandringen, altsaa heller ikke af pekuniære Hensyn. Med Hensyn til dette skal jeg forøvrigt henholde mig til, hvad den sidste ærede Taler yttrede, at det var meget tvivlsomt, om det overhovedet vil medføre nogen større Udgift, om det maaste ikke muligvis vilde kunne blive en Besparelse. Men, som sagt, det, som for mig et Hovedsagen i denne Sag, er, at der ingen fornuftig Grund er til nu længer at opretholde en Særstilling for Bornholm, der nu aldeles har tabt den Grund til at være til Stede, som i sin Tid foranledigede den.

Jeg skal ikke her komme ind paa de Betragtninger, at en Reform som denne burde opsættes, til man kunde faae hele Retspleien reformeret. Det skal jeg ikke udtale mig videre om i Dag. Jeg behøver jo blot at erindre om, at jeg gjentagne Gange har udtalt, at naar der fra Thingets Side forelaa en Billietillkjendegivelse om, at man ønskede disse Forslag fremsatte igjen, skulde jeg være ganske villig dertil, men denne Billietillkjendegivelse venter jeg endnu stadig paa. Da Sagen sidst var til Forhandling her, forekom det mig nærmest, at den ærede Taler stærkt tog Ordet for, at en saadan Henvendelse ikke skulde finde Sted.

Veth: Det forekommer mig dog, at det ærede Medlem fra Bornholm, hvis Foredrag, i det Mindste hovedsagelig eller for en Del, er gaaet ud paa at modsætte sig dette Lovforslag, i Principet kunde have ikke saa liden Ret og ikke saa liden Føje til at gjøre det. Den meget ærede Minister bemærkede i sit Foredrag for et Dieblit siden, at Hovedgrunden for ham til at fremsætte dette Lovforslag var den, at der ikke forekom ham at være nogen fornuftig Grund til længere at beholde Bornholms Særstilling i disse Justitsager og offentlige Politisager. Spørgsmaalet er imidlertid, naar Stillingen nu engang er saadan, om der da er nogen fornuftig Grund til at forlade den bestaaende Ordning, saaledes som den nu engang foresindes og har været i mange Aar. Det forekommer mig, at naar man vil forlade noget Bestaaende, maa der være en Grund til at forandre det, og det maa man oplyse, og det er for negativt at gaa dertil, naar man siger: Der er ingen fornuftig Grund til at bibeholde det Bestaaende. Vi have da ogsaa hørt, at Høiesteret har gjort en Indstilling om dette Lovforslag, og det er det, som har sat Sagen i Bevægelse, og vi ere saa heldige her i dette Thing at have et Medlem af Høiesteret, som yderligere for et